

lös i virveln av nöjen. Hon söker febrilt äventyr. "Hon fördrager med stort välbehag ryssens kurtis, hon lär inte ogärna upptaga en av kammarpager-nas kärliga blickar, och man vill t. o. m. påstå, att Wachtmeister (översten baron Carl Adam) jagar på sin förre herres mark." Visst är, att "hennes koketteri överskrider alla gränser", och däri liknar hon de flesta av sina väninnor vid hovet, dem Ekeblad högt värde-rar, men "som slå sig lösa på en faselig fason", ty du kan aldrig tro, skriver han, "huru här nu leves. Det är värre än det förr någonsin varit, jämte en lyx, som är otrolig". Hur borgerlig och hur banal måste ej Ekeblad förefalla! "Jag räknar timmarna och minuterna till den stund, då jag åter får se mig i min kära hustrus armar." Den nya stjärnan på hovets himmel införde även en ny koaffyr, som väckte rabalder hos de sköna. Men ingen utom grevinnan Meijerfelt, född Sparre, anlade den genast. Man ställde sig i början avvaktande. I december är Augustas gloire sådan, att skvallret tillskriver den orsaker, vilka Ekeblad ej vill tro, så märkvärdiga synas de.

Ryssen, som kurtiserade grevinnan Löwenhielm, var en furst Kurakin, kejsarinnan Katarinas kam-marherre, som skickats till Sverige för att kungöra storfurstens giftermål med en prinsessa av Würtem-berg. Han anlände hit på senhösten 1776, hade en vacker figur och blev, säger Ekeblad, mycket firad, ej minst av kungen, som ville gottgöra sin ohövlighet mot Schuvaloff och blev så intagen i honom, att han önskade få honom till minister efter den illa tälde Simolin. Det gick med Kurakin som det hade